

Sygn. akt II Ka 276/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2018r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Wilczewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2018r.

sprawy **S. F. (1)**

obwinionego z art. 51§1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego E. S.

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 05 lipca 2018r. sygn. akt II W392/17

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zwalnia oskarżycielkę posiłkową od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Agata Wilczewska

Sygn. akt IIKa 276/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 lipca 2018r. Sąd Rejonowy w Koninie w sprawie IIW392/17 uniewinnił obwinionego S. F. (1) o zarzucanego mu wykroczenia z art. 51§1 k.w. polegającego na tym, że w dniu 9.02.17r. w godz. 5.30 do 6.00 w K. na ul. (...) zakłócił spoczynek nocny E. S. w ten sposób, że wywołał głośny hałas przypominający odgłosy kroków, skakania i rzucania ciężkich przedmiotów na podłogę powodujących dodatkowo nadmierne wibracje konstrukcji stropu.

Powyższy wyrok zaskarżony został w całości przez oskarżycielkę posiłkową E. S..

Oskarżycielka zarzuciła wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego poprzez niesłuszne uznanie, iż w zachowaniu S. F. (1) trudno doszukać się umyślności, podczas gdy w świetle osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań świadków tj.: M. F., P. K., J. K. (1), J. N., D. A. i J. R. oraz z dowodu z nagrania przedmiotowego z dn. 09.02.2017r. i nagrań pomocniczych wykazujących iż obwiniony dalej czyni zakłócenia, wynika jasno, że obwiniony miał pełną świadomość

i zamiar zakłócenia spokoju i spoczynku nocnego w mieszkaniu pokrzywdzonej. Nadto wskazała, że obwiniony w dniu 5 lipca 2018r., kiedy to został ogłoszony wyrok uniewinniający go, tego samego dnia w domu, świętując sukces zrobił pokrzywdzonej ciężkie huk, gdzie wykonał ok. 35-u silnych uderzeń w podłogę, rzucając prawdopodobnie metalową hantlom, co można wnioskować po odgłosie rzucanego ciężaru, może to również świadczyć, o tym, że obwiniony w dalszym ciągu posiada w mieszkaniu przyrządy do ćwiczeń, a utrzymuje że ich nie ma.

Oskarżycielka zarzuciła też błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Nadto zarzuciła obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez dokonanie wybiórczej i dowolnej oceny materiału dowodowego zwłaszcza z pominięciem:

- odsłuchania nagrania na głośnikach przy większej mocy przy udziale informatyka dot. zakłócenia ciszy nocnej w mieszkaniu pokrzywdzonej. Tak jak wnioskowała pokrzywdzona, podając przykład odsłuchania nagrania w sprawie cywilnej z wykorzystaniem udziału informatyka, dzięki czemu odsłuch nagrania był zgodny z rzeczywistością;

- zeznań świadków: w szczególności funkcjonariusza policji F., który stwierdził, że hałasy, które on słyszał na nagraniu czyli ciężkie, notoryczne huki i uderzenia jakimś przedmiotem w podłogę nie są związane z normalnym użytkowaniem mieszkania. Funkcjonariusza K., który wysyłając wniosek do Sądu o ukaranie S. F. (1) stwierdził iż złożone nagranie przez pokrzywdzoną jako wnioski dowodowe mogą stanowić podstawę do rozpoznania w trybie art. 307 kpk, a nawet w kierunku art. 190a § kk. Oraz świadka J. N. (sąsiad), który był naocznym świadkiem zakłócania spokoju pokrzywdzonej dobiegających z mieszkania nr (...). Jak też J. R. i D. A. jako świadków notorycznego zakłócania spokoju i ciszy nocnej pokrzywdzonej;

- protokołu z oględzin biegłego, z którego wynika, że lokatorzy z mieszkania nr (...) nie zachowują prawidłowych zasad użytkowania stropów drewnianych robiąc nadmierne obciążenia dynamiczne, które powodują pęknięcie tynków i znaczące szkody.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez skazanie obwinionego S. F. (1) za wykroczenie z art. 51 § 1k.w., ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Nadto wniosła o przeprowadzenie dowodu z nagrania zakłócania spokoju pokrzywdzonej przez obwinianego z dnia 5 lipca 2018r. tj. z dnia w którym został ogłoszony wyrok uniewinniający S. F. (2). Na okoliczność udowodnienia jaki wpływ na zachowanie obwinionego mają takie decyzje i że nie będąc ukaranym za swoje przewinienie nie zmieni swojego zachowania. A ponadto odgłosy zakłócenia z dn. 09.02.2017r. i z dn. 05.07.2018r. są podobne co świadczyć może, że obwiniony nadal posiada przyrządy do ćwiczeń w swoim mieszkaniu, których używa do zakłócania ciszy i spokoju pokrzywdzonej.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Należy w pierwszej kolejności zauważyć, że niezasadny jest zarzut oskarżycielki posiłkowej naruszenia prawa materialnego w sytuacji, gdy skarżąca głównie kwestionuje dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, w szczególności zeznań świadków: M. F., P. K., J. K. (2), J. N., D. A. oraz J. R. oraz dowodu z nagrania z dnia 9.02.17r. i poczynione przez Sąd I instancji na ich podstawie ustalenia faktyczne, które doprowadziły do uniewinnienia obwinionego od zarzucanego mu wykroczenia. Zarzut naruszenia prawa materialnego, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, mógłby być postawiony tylko w przypadku nie kwestionowania ustaleń faktycznych.

Przechodząc natomiast do zarzutów błędnej oceny dowodów, która doprowadziła do błędnych ustaleń faktycznych, a także zarzutów naruszenia przepisów postępowania, które w gruncie rzeczy również sprowadzają się do zarzutów błędnej oceny dowodów i wynikających z tego, zdaniem skarżącej błędnych ustaleń faktycznych co do braku winy po stronie obwinionego, należy stwierdzić, że i te zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie. Stanowią one jedynie nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

W ocenie Sądu Okręgowego, dokonana w niniejszej sprawie ocena dowodów została przeprowadzona w sposób szczegółowy, z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego. Zaskarżone orzeczenie pozostaje, więc w pełni pod ochroną zwłaszcza przepisu art. 7 k.p.k. (w zw. z art. 8 k.p.w.). Sąd Rejonowy precyzyjnie wskazał

jakie okoliczności uznał za udowodnione, wyjaśniając które ze zgromadzonych dowodów i z jakiego powodu uznał za wiarygodne, a którym tej wiarygodności odmówił. Tok rozumowania Sądu przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny oraz poprawny logicznie, zaś wywiedzione ostatecznie wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach.

Słusznie Sąd I instancji uznał za wiarygodne wyjaśnienia obwinionego w zakresie w jakim wskazywały na brak po jego stronie celowego, zawinonego działania mającego na celu zakłócenie spoczynku nocnego oskarżycielki w dniu 9.02.17r., a tylko ten czyn był przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, stąd ewentualne zdarzenia z innych dni nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia odpowiedzialności obwinionego za zarzucane mu wykroczenie z art.51§1k.w. Dlatego Sąd odwoławczy oddalił również wniosek dowodowy oskarżycielki posiłkowej o przeprowadzenie dowodu z nagrania z dnia 5.07.18r.

Wbrew zarzutom oskarżycielki posiłkowej, w ocenie Sądu odwoławczego, w świetle prawidłowo przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodów, obwinionemu nie można przypisać winy umyślnej w zakresie zarzucanego mu wykroczenia.

Reasumując, przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów, okazała się trafna, wyczerpująca oraz przekonująco uzasadniona, zaś poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne prawidłowe.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 104 k.p.w. i art. 440 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. orzekł jak w wyroku.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 k.p.w. i art.634kp.k. w zw. w zw. z art.624§1k.p.k., Sąd Okręgowy zwolnił oskarżycielkę posiłkową w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niej zbyt uciążliwe z uwagi na jej sytuację materialną.

Agata Wilczewska